

G. István László

**KÚTDAL**

„Jöjj fel óh kút”, énekelném  
neki, a szomjat oltó foncsoros  
felület, ki tudja melyik szivattyútelep  
vagy felszedett aszfalt alól lobog  
fel ígérete, melyik nézés mögül  
tárul fel óceánokat megszegyenítő  
édessége, kávéja mellett lepihenni  
hosszan vadászoknak sem lehet, „a kút,  
amelyet fejedelmek ástak”, szomjoltó  
szavad a legszárazabb évszakban, amely  
negyven évig kitartott makacs bőra  
zizegő hangja közt, kortyokban  
inni, aztán áll alá lucsokban önteni,  
hogy folyjon végig, ölelje gyolcsalakban  
porzó testemet, a szó, amit mondasz, „a kút,  
amelyet nép előkelői vájtak kormánypálcával,  
vezérbotjaikkal”, érintésseddel öltöztet,  
vízárba von, hogy előtted és a csillagok  
előtt ne meztelen álljak, a vízlepel.

*Pannonhalmi Szemle, 2015/2.*